

Selina Mae

Lessons in Forgiving

Nederlandse editie

Hall Beck University 2

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

DE FONTEIN

*Voor degenen die intens en snel liefhebben en
daar eigenlijk nooit mee ophouden.
Bedankt.*

*(PS: Ga niet terug naar je ex. Die is niet
fictioneel, en je verdient zoveel beter.)*

I

TOEN, augustus: drie jaar en zeven maanden geleden

De afgelopen achttien jaar van mijn leven had ik mijn ouders door en door leren kennen en waren zij een open boek voor me geworden. Kon ik hun grillen voorspellen, wist ik wanneer ik om iets kon vragen en wanneer ik mijn mond moest houden, wanneer ik moest volharden en wanneer ik iets moest loslaten.

Op dit moment had ik wel door dat ze hier spijt van hadden. Dat wist ik door de manier waarop María Castillo fronste en door dat bezorgde trekje om Juan Castillo's onderlip. Mijn ouders stonden bijna op het punt om me mee dat vliegtuig in te sleuren, terug naar die verzengende, vertrouwde Caribische hitte.

Ze hadden het twee hele dagen langer volgehouden dan ik had verwacht.

'Het is... groot.'

Mam probeerde zich aan de omgeving aan te passen, maar haar accent was zwaar. Ze staarde met open mond naar het hoge plafond, liet haar aandacht over de rijen stoelen glijden van de tribune in de collegezaal. Met een laatste, lange blik op de families om ons heen keerde ze zich naar me toe.

O ja. De twijfel was van María's gezicht te lezen.

'Geen zorgen, *mami*.' Ik probeerde niet in paniek te raken bij het vooruitzicht dat zij in paniek zou raken, dus ik wuifde haar zorgen weg, deed alsof ik het niet absoluut met haar eens was. Waardoor ik me heel stijfjes voelde. Als een robot.

Pap koos voor eenzelfde aanpak. ‘*Mi vida*,’ mompelde hij, terwijl hij probeerde zijn eigen bezorgdheid te onderdrukken. Met zijn hand op haar onderrug stuurde hij haar zo de gang in.

Toen hij mijn kant op keek, was één ding duidelijk. Wij zaten op dezelfde lijn.

Hij wilde mam wanhopig graag ook zover krijgen en probeerde haar te overtuigen van hoe zeker hij ervan was dat ik hier mijn plekje zou vinden. ‘*Estoy seguro de que nuestra Paulita se integrará* –’

Mam keek hem zo snel aan dat hij zijn mond hield voor ze ook maar een woord had gezegd. Haar vernietigende blik hielp daar waarschijnlijk bij. ‘*Coño, Juan. Por favor*. Geen Spaans meer.’ Ze keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand haar per ongeluk Spaans had horen spreken.

Niet dat het iemand zoveel kon schelen als haar, maar als María ergens een hekel aan had, was het aan opvallen. Als er daarnaast nog iets was, zou dat waarschijnlijk zijn niet weten waar haar enige dochter op welk moment dan ook mee bezig was.

Dus het vooruitzicht me in een ander land achter te laten waar ik hoogstwaarschijnlijk een buitenstaander zou zijn was op papier duidelijk aantrekkelijker geweest. Trots aan neven, nichten, ooms en tantes vertellen dat haar dochter in Amerika zou studeren tot ze haar op straat hadden gemeden was leuk geweest, maar ze leek geen fan te zijn van de werkelijkheid die dat nu was geworden.

Ze fronste haar wenkbrauwen, kauwde op haar rood gestifte onderlip.

Ik had maar zo’n twee tellen de tijd om haar ervan te overtuigen dat ik hier hoorde te zijn. Op Hall Beck University. In de Verenigde Staten. Op dik vijftientighonderd kilometer afstand van de Dominicaanse Republiek. Thuis!

Dat was moeilijker dan het klonk omdat ik daar zelf ook nog niet helemaal van overtuigd was.

‘Luister...’ Ik nam haar voorzichtig mee naar een van de kleinere ruimtes waar we langs waren gekomen tijdens de campustour. Weg waren die rijen stoelen, het intimiderende podium waar professoren urenlang hoorcolleges gaven. Een eenvoudig klaslokaal zou mijn ouders hopelijk uit hun geschokte toestand halen en ik liet ietwat

opgelucht mijn schouders hangen. 'Dit is niet zo heel anders dan de Universidad Tecnológica de Santiago.'

Waar ik ongetwijfeld terecht zou komen als ik deze situatie niet in mijn voordeel kon laten uitpakken.

Mam schudde haar hoofd. 'Tss,' zei ze vermanend. 'Lieg niet, Paulita. Dit lijkt daar helemaal niet op.'

Toen ik naar de wand met ramen, het whiteboard en de tablet bij elke stoel keek, beseftte ik dat ze ongetwijfeld gelijk had.

Ze zuchtte. 'Ik weet het niet. Misschien kun je toch beter met ons mee naar huis gaan. Wat vind jij, Juan?'

Withete paniek schoot door mijn lichaam toen ze pap vragend aankeek. Ik kon me niet één keer herinneren dat Juan Castillo mijn moeder ook maar iets had geweigerd. Na een blik te hebben uitgewisseld met de man die zo had gepleit om me mijn studie in de Verenigde Staten te laten volgen, leek het er niet op alsof hij daar nu mee zou beginnen.

Ik zag zijn zelfverzekerdheid afnemen. Hij was in gedachten vast al bezig om de kosten van een extra ticket terug naar Puerto Rico morgen te berekenen.

'Nee!' Mijn tussenkomst voorkwam zelfs maar een knikje van zijn kant waarmee hun beslissing definitief zou worden. 'Waarom? Denk aan hoe goed deze school op mijn cv zal staan! Jullie hebben het tante... hebben het álle tantes al verteld. En de neven en nichten! Laten we de neven en nichten niet vergeten.' Alle drie-entwintig. 'Wat zouden zij denken...'

Maar ze bleef haar hoofd schudden.

Ik verloor terrein.

'Nee.' Ze keek me weer aan. 'Dat kan me niets schelen.'

Dat was gelogen.

'We willen gewoon wat het beste is voor jou, Paula. Ik weet niet of dat deze plek is. Ik bedoel... heb je hier je plekje gevonden?' Nu straalde er bezorgdheid uit haar bruine ogen. 'Heb je al vrienden gemaakt?'

Ik keek er niet van op dat mams enige zorg was hoe goed ik hier zou aarden, hoe populair ik hier zou zijn.

'Ja!' Helemaal niet. 'Natuurlijk.' Ik had mijn kamergenoten nog

niet eens ontmoet. 'Is dat waar je je zorgen om maakte, mami?'

'Nee.'

Ja. Ja. Já! Zij loog ook en daar kon ik mee werken.

'O,' zei ik zwijmelend, terwijl ik mijn ouders langzaam wegvoerde van de plek waar ze bijna een beslissing hadden genomen die mijn hele toekomst op het spel zou hebben gezet. Voor het geval dat die hen daaraan herinnerde. 'Ik heb zulke geweldige mensen ontmoet. Ze zijn hier allemaal zó... spraakzaam!'

'Amerikanen zijn inderdaad dol op kletsen,' beaamde pap wat nors. 'Ze zijn ook luid.'

'Echt?'

Ik wist niet of ze mij of pap om meer uitleg vroeg, maar ik nam het over. Er was eindelijk een sprankje hoop, licht aan het eind van de tunnel. María Castillo zag er opgelucht uit en daar kon ik mee werken.

Als ik de komende vier jaar alleen maar hoefde te doen alsof ik een geweldig sociaal leven had, was dat zo erg niet.

'Echt,' verzekerde ik hun met een zo overtuigend mogelijke blik. Ik bleef hen aankijken terwijl we de kamer verlieten. 'We hebben gisteren de hele dag samen doorgebracht,' loog ik, terwijl ik achteruitliep. 'En...' Ik kon mijn leugen niet uitbreiden toen ik tegen iets hards botste en geschrokken uitgleed. Ik was erop voorbereid om languit voorover op de vloer te belanden. Of misschien met mijn achterhoofd? Hoe dan ook, mijn ouders zouden beseffen dat ik niet voor mezelf kon zorgen (want ik was na twee dagen op mijn onafhankelijkheidsreis met een hoofdverwonding in het ziekenhuis beland) en ik zou worden gedwongen het met hen eens te zijn omdat... tja, ik inderdaad in het ziekenhuis terecht was gekomen. Ik bevond me mentaal alweer in de Dominicaanse Republiek voor ik zelfs maar de vloer had geraakt.

Die bereikte ik nooit.

In plaats daarvan sloot een koele hand zich om mijn pols, trok die me overeind en hield me daar tot het me was gelukt mijn evenwicht te hervinden.

Ik belandde niet plat op mijn gezicht, maar botste tegen paps borst toen de vreemdeling zijn greep op me verslapte. In plaats

van dat mijn ouders beseften dat ik helemaal niet voor mezelf kon zorgen, hoorde ik iemand heel ironisch zeggen: 'Oppassen, anders doe je iemand nog pijn.'

Gevolgd door mams nieuwsgierige stem: 'Kennen jullie elkaar?'

Ze klonk... opgetogen, en opeens kon het me niet schelen tegen wie ik net was aangebotst. Daar zou ik het mee moeten doen.

Ik keerde me net op tijd om om de jongen met een blik het zwijgen op te leggen.

Zijn lippen waren al vaneen geweken om het voor de hand liggende antwoord te geven: nee.

'Ja!' flapte ik eruit, waarbij ik de verraste frons van zijn donkere wenkbrauwen negeerde, net als het prachtige contrast dat die vormden met zijn groene ogen. Ik kromp ineen en zei geluidloos: 'Alsjeblieft.' Gevolgd door een: 'Sorry.'

Ik slikte een keer voor ik me naar mijn ouders toe keerde, deed een stap naar achteren om naast de vreemde te gaan staan met het bruine haar dat een paar tinten lichter was dan mijn eigen donkere krullen. 'Natuurlijk!' hield ik opgewekt vol. Te opgewekt. 'Dit is...'

Gezien hoe hij in elkaar kromp was het mogelijk dat ik iets te hard met mijn elleboog in zijn zij had gepord. Dat moest echter overtuigend genoeg zijn geweest en mijn wanhoop op een juiste manier hebben overgebracht, want hij rechte zijn schouders en stak zijn hand uit.

'Henry Pressley. Aangenaam u te ontmoeten.' Hij keek maar heel even naar me voor hij verderging: 'Ik heb zoveel over u gehoord.'

Hoeveel had ik hem kunnen vertellen in de twee dagen dat we elkaar hadden kunnen kennen?

Tot mijn verrassing hoorde ik pap als eerste iets zeggen.

'Pressley?' herhaalde hij zachtjes. Zijn volgende woorden waren nauwelijks hoorbaar, alsof die niet bedoeld waren voor zijn publiek. *¿Donde fué que escuché ese nombre?*

In plaats van te zeggen waar pap die naam eerder had kunnen horen, gaf mam hem een liefdevolle por tussen de ribben vanwege zijn tweede Spaanse misstap van vandaag.

'Henry!' zei ze opgewekt wat luider met een geforceerde glimlach. Ze staarde de jongen aan. Waarschijnlijk om voor een aflei-

ding te zorgen van paps Spaanse uitspraak en om te compenseren voor zijn gefluister. 'Geen wonder dat Paula het zo vaak over je had.'

Dat was duidelijk niet het geval. Onder elke andere omstandigheid had ik me misschien gegeneerd voor de verzonnen onthulling, maar het feit dat Henry haar had doen vergeten dat ik het tot twee minuten geleden over niemand had gehad was de lichte bloes op mijn wangen waard.

'Is dat zo?' Hij keek me zijdelings aan voor hij een laag geluid maakte dat ietwat tevreden klonk, maar toen richtte hij zijn blik weer op mijn ouders. 'Alleen goede dingen, hoop ik.'

'Natuurlijk.' Mam wuifde hem weg, vergat dat ik het helemaal niet over hem had gehad. De mogelijkheid dat haar dochter er een vriend bij had was blijkbaar betoverend, alsof ze het niet kon geloven.

Super.

'Pressley!' flapte pap eruit, helemaal vanuit het niets, waarna hij beseftte dat hij dat hardop had geroepen. Hij hief zijn hoofd en zette grote ogen op. 'Triste... nee! Sorry! Sorry.'

Ik wist niet of hij zich tegenover Henry verontschuldigde vanwege zijn uitbarsting of tegen mam vanwege het Spaans. Zijn blik schoot zo snel heen en weer tussen de twee, dat ik het niet zeker wist.

Uiteindelijk keek hij de vreemde aan en hij zei wat kalmer, maar nog steeds een beetje van zijn stuk: 'Jij bent de zoon van Felix Pressley. De voetballer.'

De schaduw die over Henry's gezicht trok was net zo snel verdwenen als die was verschenen. Hij toverde een glimlach tevoorschijn alsof het niets was, maar die bereikte zijn ogen niet helemaal. 'Dat klopt, meneer.'

Ik glimlachte ook, omdat ik wist dat paps favoriete ding aan Amerikanen was dat ze hem met enige regelmaat meneer noemden.

'Bent u fan?' vroeg Henry.

Ik had nooit echt een probleem gehad met de directheid van mijn familie, maar toen Juan Castillo zijn hoofd schudde en zei 'Niet echt' wenste ik dat ze, taalbarrière of niet, een filter hadden voor dit soort momenten. De glimlach verdween van mijn gezicht.

Ik verwachtte dezelfde reactie van Henry, maar in plaats van geschokt naar lucht te happen, met beledigingen te strooien en mijn kleine leugen te onthullen, leek zijn glimlach nu oprechter te zijn.

‘Ja.’ Hij grinnikte, klonk meer opgelucht dan iets anders. ‘Ik ook niet.’

Toen raakten ze aan de praat.

Zeker een kwartier lang was het voor iedereen in de nabije omgeving duidelijk dat mijn vader de jongen naast me én zijn vader, trouwens, beter kende dan ik. Maar zolang mam een glimlach op haar gezicht had, blij was met het gesprek en mij niet op mijn leugen betrapte, vond ik het prima.

Toen mijn ouders eindelijk naar buiten gingen, leek het idee om mij mee naar huis te nemen helemaal te zijn vergeten. Ik zuchtte zo diep dat het geluid bijna door de hele gang te horen was. ‘Het is goed mogelijk dat je me net per ongeluk hebt gered, Hénry.’

‘Nou, Páula...’

Ik hoorde de grijs in zijn stem. Ik hoefde hem niet aan te kijken, staarde zelfs nog steeds naar de dubbele deuren die net achter mijn ouders dicht waren gezwaaid.

‘... ik ben altijd blij als ik een vriendin kan helpen als ze...’ Hij viel even stil.

Waarschijnlijk in de hoop dat ik de rest zou aanvullen.

‘Wat was er trouwens aan de hand?’

‘O, je weet wel.’ Ik maakte met een glimlach een halfslachtig wuivend gebaar. ‘Ze probeerde gewoon haar ouders ervan te overtuigen dat ze een razend druk sociaal leven heeft, twee dagen na de start van de opleiding, voordat ze van gedachten veranderen en haar dwingen thuis te gaan studeren.’ Toen drong het tot me door dat ik in de derde persoon over mezelf sprak, wat ongetwijfeld vreemd was. Vreemder dan mijn verklaring.

Ik schraapte mijn keel, keek hem eindelijk aan en haalde schaapachtig mijn schouders op. ‘Gewoon.’

‘Natuurlijk.’

De geamuseerde klank in zijn stem liet me hopen dat over mezelf in de derde persoon praten niet zo afschrikwekkend was als ik had gevreesd.

‘Dat had ik trouwens al kunnen weten. Sorry, mijn fout.’

Om hem echt goed te kunnen aankijken moest ik mijn hoofd in mijn nek laten zakken. Hij droeg zijn lichtbruine haar in een achteloze middenscheiding. Zijn witte T-shirt had hij in zijn op maat gemaakte pantalon gestopt en de mouwen spanden om zijn biceps. Ik knipperde een keer met mijn ogen.

Wel, verdomme. Dat had ik dan weer. Henry Pressley was onmiskenbaar lekker. Ongelooflijk knap.

En ik had net in de derde persoon over mezelf tegen hem gesproken.

Toen ik abrupt weer in zijn donkergroene ogen keek, trok hij op komische wijze een wenkbrauw op. ‘Voor wat het waard is,’ zei hij mijmerend, ‘denk ik dat mijn optreden ze misschien op andere gedachten heeft gebracht.’ Hij knikte in de richting waarin ze waren verdwenen, ook al verbrak hij ons oogcontact niet. ‘Hopelijk zie ik je nog eens?’

Ik had het gevoel dat dat zeker zou gebeuren.

‘Hopelijk wel.’

2

NU

Ik beseftte twee dingen tegelijk.

1. Ik volgde mijn redacteur het gebouw uit, iets wat ik absoluut niet zou moeten doen.
2. Wat ik daarentegen wél zou moeten doen, was aan mijn cardio werken.

‘Ed, toe!’ Dat was het enige wat ik al hijgend uit kon brengen, hopen dat ik de man die verantwoordelijk was voor mijn hele toekomst in kon halen. Voor hij het pand verliet. ‘Je weet dat ik dit nodig heb, meer dan wie ook. Dat wéét je.’

In plaats van om te kijken, zich te realiseren dat ik gelijk had (en me het verrekte artikel te geven), schudde Eddie alleen maar zijn hoofd. Hij liep verder de trap af alsof hij niet met elke stap een deel van mijn potentiële carrière verpletterde.

Toen hij er twee tegelijk nam, mompelde hij: ‘Het spijt me, Paula.’ Hij zei het een beetje weifelend, waarbij hij zich meer concentreerde op het openduwen van de grote houten deur naar de zonnige vrijheid. ‘Echt...’

Dat was het moment dat ik de laatste vier treden af sprong om me voor hem te gooien. Ik kromp maar een heel klein beetje ineen toen hij tegen me aan botste en we bijna samen op de harde grond voor het gebouw belandden.

‘Jezus.’ Eddie klopte zijn beige trui af toen hij eenmaal zijn evenwicht had hervonden. ‘Serieus?’ Hij schudde zo ongelovig zijn hoofd dat zijn blonde haar meebewoog.

Toen hij me weer aankeek en ik hem alleen maar knipperend met mijn ogen aanstaarde, ademde hij diep in. ‘Luister, ik weet dat je dit verhaal wilt hebben.’ Hij leek niet goed te weten wat hij met zijn handen moest doen, of hij me een troostend klopje op mijn schouder moest geven of ze langs zijn zij moest laten hangen of zich eens op zijn hoofd moest krabben. Hij besloot dat laatste te doen. ‘Maar ik kan het niet aan jou geven. Het is te belangrijk en na alles wat er vorig jaar is gebeurd –’

Ik trok het niet weer over mijn mislukkingen te horen, dus ik onderbrak hem. ‘Eddie.’ Een aarzelende lach. ‘Ed. Hoor eens. Je begrijpt het niet.’ Ik slikte hard. ‘Ik heb dit artikel nodig om af te studeren! Welk artikel dan ook!’

Ik kon echt niet een van de horoscopen inleveren die hij me af en toe had laten schrijven als de enige opdracht die ik nog nodig had om over een paar maanden af te studeren. Dat extra project was vijfentwintig procent van mijn eindcijfer en dat zou een jaar geleden vrij makkelijk zijn geweest, toen ik nog het ene artikel na het andere kreeg en ik mijn journalistieke reputatie nog niet had bezoedeld met één stomme vergissing. Maar helaas, het was niet meer vorig jaar en het artikel moest van dit semester zijn.

Jammer genoeg had Eddie me sindsdien precies drie klusjes gegeven. Alle drie over wat elk sterrenbeeld die maand kon verwachten. Absoluut niet iets wat ik kon inleveren ter beoordeling.

Als ze echter mijn vermogen om koffie te gaan halen of buitengewoon goede kopieën te maken op de proef zouden stellen, zou ik met vlag en wimpel slagen.

‘Eddie...’ probeerde ik opnieuw.

Dat leek de druppel te zijn. ‘Dat verdien je niet!’ snauwde hij.

Hoewel er meteen berouw van zijn gezicht te lezen was, deed dat er niet echt toe. Ik had wel door dat het niet zijn bedoeling was geweest om zijn stem te verheffen, maar zijn harde toon klonk nog door.

Eddie schudde opnieuw zijn hoofd. ‘Het spijt me, Paula. Echt.

Na alles wat er is gebeurd kan ik dit niet gewoon aan jou geven. Het gaat naar Lacy, zoals we hebben besproken.'

Het was mogelijk dat ik ineen was gekrompen bij het horen van die insinuatie, zijn strenge woorden en die al te bekende naam, voor ik me herpakte. 'Maar ik krijg niet een van de verhalen. Niks, noppes, nada, niente. Hoe moet ik afstuderen als je elk geschikt onderwerp bij me weghoudt?'

Ed kneep met duim en wijsvinger in zijn neusbrug, sloot zijn ogen. Toen hij me weer aankeek, was het spoortje berouw van zijn gezicht verdwenen en keek hij als een man die een beslissing had genomen.

Op de een of andere manier wist ik al dat het niet positief voor mij zou uitpakken.

'Maak je daar nu maar geen zorgen over, oké? Ik zorg dat je binnenkort wat krijgt. Alleen niet dit stuk, Paula.'

Het was hetzelfde smoesje dat ik al ontelbare keren eerder had gehoord, al stak het daar niet minder door. Nu de diploma-uitreiking rap naderde, wist ik niet zeker hoeveel langer hij me in het ongewisse kon laten.

Eddie ging weer via de massieve hardhouten deuren van het gebouw naar binnen waar de kantoren van de *Hall Beck Post* waren gevestigd.

Dat bracht me terug bij mijn eerste realisatie.

Ik had net mijn redacteur achternagezeten, zo het gebouw uit.

Ik kreunde zo luid dat hij het ongetwijfeld in zijn kantoor een verdieping hoger nog kon horen, want zo gemakkelijk legde mijn carrière het loodje op een prachtige vrijdagmiddag. Alweer. Die was voorbij voordat die zelfs maar van de grond was gekomen. Ik had het niet eens voorbij de studentenkrant gered!

Als ik het bij de *HBP* niet redde, hoe moest ik dan slagen in de echte wereld? Tussen echte journalisten? Wat moest ik zeggen bij sollicitatiegesprekken als er onvermijdelijk naar het enorme publicatiegat op mijn schrijf-cv zou worden gevraagd?

O, dat is helemaal Eddies schuld. Hij wilde me heel begrijpelijk een jaar niets goeds geven omdat ik het had verkloot. Echt heel erg. Hij vertrouwde me gewoon niet meer, maar geen zorgen!

Ik balde mijn vuisten, kruiste die toen boven op mijn hoofd en ik kwam halfslachtig weer in beweging. Ik ademde diep in en kneep mijn ogen dicht.

Ik was zo vaak van mijn appartementje naar dit gebouw en weer teruggelopen voor deadlines en vergeten lunches dat ik de afstand met mijn ogen dicht kon afleggen. Het kon me trouwens ook niet schelen hoe groot het risico was om tegen een lantaarnpaal aan te lopen.

Ik had grotere zorgen.

Volgende week zou ik nog een keer met Eddie praten. De situatie uitleggen, mijn wanhoop duidelijk maken... nóg duidelijker. Hoewel het erop neerkwam dat hij me het hele jaar op de reservebank had gezet, was hij als hoofdredacteur van de *Hall Beck Post* verplicht me íéts te geven voor dat eindexamenproject. En dat moest snel gebeuren, voor de deadline te krap zou worden om...

‘Oppassen.’

De bekende stem deed het bloed in mijn aderen bevriezen. Ik verstijfde, hopen en biddend dat ik me had vergist, maar...

‘Anders doe je iemand nog pijn.’

Dat was onmiskenbaar de stem van Henry Parker Pressley vanuit de richting waar ik zonder op te kijken heen was gelopen. Ik kreeg een knoop in mijn maag, struikelde en belandde bijna languit op de keien. Recht voor de neus van mijn ex.

Ik hervond mijn evenwicht net op tijd en voelde mijn wangen gloeien. Ik hoopte maar dat hij het niet zag. Ik kon wel door de grond zakken. We passeerden elkaar en hij keek niet nog eens naar me om. Geen glimlach, geen ‘Hoi, hoe gaat het met je? Ik mis je, Paula’.

Alleen die plagende klank alsof we elkaar niet bijna in geen jaar tijd hadden gesproken. Mijn maag keerde zich om bij het horen van zijn diepe stem, alsof we het nooit uit hadden gemaakt. Het kostte me al mijn wilskracht om niet een tweede keer te kreunen.

Kom op, *estúpida*, doorpakken.

Het was me haast een heel jaar gelukt hem niet tegen te komen op de campus. Zonder ook maar iets tegen hem te zeggen. Mijn beste vriend had het ‘geen contact’ heel serieus genomen. Het

gebouw voor de Schone Kunsten en Communicatie was de laatste plek waar ik had verwacht dat daar verandering in zou komen. Hoe kinderachtig dat ook klonk, dit was mijn kleine hoekje van de campus. Hij mocht de rest hebben als hij wilde.

De afdeling Bedrijfskunde. Het sportcentrum dat naar zijn vader was vernoemd. De bibliotheek en de cafetaria, als het echt nodig was, maar niet de *Hall Beck Post* of het gebouw waar het kantoor zich in bevond.

Wat deed hij hier?

Ik wist dat ik me niet moest omkeren, probeerde me tegen die neiging te verzetten, die behoefte te onderdrukken, maar ik deed het toch.

Henry stond voor hetzelfde gebouw dat ik net in volle vaart had verlaten en leek zich hetzelfde af te vragen ('Wat doe ik hier?'). Hij liet zijn hoofd naar achteren zakken. Zijn vingers verdwenen in zijn bruine haar dat lichter leek nu het zonlicht erover speelde.

Toen hij zijn hoofd schudde, was dat een teken voor mij om te vertrekken, toch? Vóór hij opmerkte dat ik nog naar hem keek. Dat had ik ook niet moeten doen en dat werd nog duidelijker toen hij zich omkeerde en we over een afstand van zestig meter oogcontact maakten en toen was het te laat om koel en ongeïnteresseerd over te komen. Opeens wilde ik 'Neem me alsjeblieft terug!' naar hem schreeuwen.

Ik ben trouwens helemaal over hem heen. Dat bleef ik in gedachten herhalen. Toen ik me abrupt omkeerde en wegrende. Terwijl ik dat beklemde gevoel op mijn borst in zijn aanwezigheid niet probeerde te analyseren. Ik ben helemaal over hem heen.

Dios mío, ik hoorde Maeves woorden zelfs al voor ik thuis was. *Paula, kom op, meid. Het is een jaar geleden. We hebben met een reden 'geen contact' afgesproken, lieverd. Daar hoort bij dat je hem niet verlangend nastaat mocht je hem op de campus tegenkomen.*

Mijn beste vriendin en ik woonden samen, hadden sinds ons eerste jaar ons huis met twee andere meiden (en mijn kat) gedeeld, wat toen voor een zo'n goedkoop mogelijk onderdak had gezorgd. Toen ik daar aankwam, nam Maeve de hele bank in beslag. Haar rode haar lag over de kussens terwijl Laila en Riley ervoor ont-

spannen op de vloer zaten. Pip had het zich tussen hen twee in gemakkelijk gemaakt en lag voor de verandering vredig te slapen.

Achter hen scheidde het aanrecht de woonkamer van de keuken en dat moest net door een van de meiden – waarschijnlijk Laila – zijn schoongemaakt, want het was leeg, op een net zo lege houten fruitschaal na.

Ik had mijn mond nog niet eens opengedaan. Het lukte me net mijn oversized leren jasje en sneakers uit te trekken voor Maeve mijn kant op keek. Eén blik en ze hield haar hand op, waarmee ze me effectief de mond snoerde.

Even ter herinnering: ik had nog niets gezegd.

‘Ik zie dat je iets wilt delen,’ zei ze vlug, waarna haar blik terugkeerde naar de tv. ‘Maar niet nu, P. De meiden komen zo terug van Casa Amor!’

Ik snoof even en slalomde tussen de dames op de vloer door. Maeve ging zo op in *Love Island* dat ze niet eens klaagde toen ik op de kleine blauwgroene bank plofte en haar dwong op te schuiven. Een van de roze spreien viel van de armleuning waar die gevaarlijk los op had gehangen en dat ruisende geluid was voldoende om Maeve ‘Sst!’ in die richting te laten sissen. Alsof het op de een of andere manier mijn schuld was dat die was gevallen.

De onvermijdelijke cliffhanger volgde slechts drie minuten later. Maeve en Riley kreunden luid genoeg om het geluid door het hele huis te laten weerklinken. Laila liet simpelweg haar hoofd tegen de bank achter haar zakken, waarbij haar blonde haar zich bijna om mijn sokken wikkelde.

‘Goed.’ Maeve ging eindelijk recht zitten om me eens goed in zich op te nemen. ‘Ik merk een zekere terughoudendheid op vanaf deze kant van de bank.’ Ze gebaarde met een lach naar me, wat Riley en Laila uit hun analyse van de cliffhanger haalde.

Zij zouden me toch de beste kans op wat steun bieden.

Maeve zei met een veelbetekenende glimlach: ‘Wat wil je ons niet vertellen, al ga je dat toch doen?’

Ik keek met een doordringende blik in haar bruine ogen. ‘Hoe weet je dat?’

‘Door mijn paranormale gaven.’ Haar glimlach werd breder.

‘En omdat je anders niet je mond had gehouden toen ik zei dat je dat moest doen.’

Eén ding over Maeve Peterson: haar oordelen waren altijd griezelig juist, grensden zelfs aan daadwerkelijke helderziendheid. Ik had een aantal keer bewust mijn hoofd leeggemaakt voor het geval ze écht gedachten kon lezen.

‘Goed dan,’ zei ik. ‘Je zit er niet naast wat betreft die terughoudendheid.’

‘Ik ben geschokt.’ Riley grinnikte.

‘Sst.’ Laila gaf haar een por, streek met een hand haar steile haar glad, zoals ze altijd deed als te veel mensen zich tegelijk op haar concentreerden.

Ik schraapte mijn keel. ‘Weet je nog dat ik heel erg slecht ben in het maken van beslissingen?’ Die ene keer dat ik er een had gemaakt, had dat letterlijk de koers van mijn hele leven veranderd en ik had sindsdien tegen mijn ouders gelogen.

Maeve knikte. ‘Dat is lastig te vergeten, schat.’

‘Dus help je me te beslissen welke kleren ik moet kopen, welke films ik moet kijken. Welke... exen ik niet moet bellen.’ En er was maar één ex over wie ik het kon hebben.

Mijn beste vriendin keek meteen bezorgd.

Riley, die nog op de vloer zat, hapte dramatisch naar lucht, om de situatie enige humor te geven, niet omdat ze daadwerkelijk geschokt was.

‘Ik heb niemand gebeld!’ zei ik snel.

Maeve knipperde met haar ogen, minder vermaakt dan een minuut geleden. ‘Gooi het eruit, Castillo.’

‘Nou...’ Ik slikte, liet mijn blik door onze woonkamer glijden zodat ik haar harde blik niet behoefde te zien. De tv naast de voordeur toonde een bevroren beeld van de intro van *Love Island*. Er lagen maar weinig koffietafelboeken op onze koffietafel. Die lag in plaats daarvan bezaaid met tijdschriften, kranten en drie van de boeken waar Riley afwisselend in las. Er stond een lege vaas op het bijzettafeltje links van ons en op het ingelijste printje erachter stonden onze huisregels in felblauw.

1. Schoenen uit!
2. Lach uit volle borst
3. Huil wanneer je wilt
4. Dans belabberd

Kortom, er was niet veel te zien... Niet meer dan normaal, in elk geval. 'Ik ging net weg bij de krant, nadat ik het met Eddie over mijn... mijn volgende artikel had gehad –'

'O!' riep Laila opgetogen vanaf de vloer. 'Heeft hij je eindelijk iets gegeven wat niets met een horoscoop te maken heeft?'

Ik wist dat het niet haar bedoeling was om het zo sneu te laten klinken als het nu klonk. 'Nee.'

Na mijn emotionele ontkenning betrok haar gezicht.

Ik wist niet wat ik erger vond: het medelijden of de teleurstelling. 'Nog niet,' voegde ik eraan toe, voor ik terugkeerde naar wat ik had willen zeggen. 'Maar goed, jullie raden nooit wie ik tegenkwam na ons afscheid.'

'O?' zei Riley.

Maeve slaakte natuurlijk een dramatische zucht voordat ze zelfs maar een naam had gehoord. 'O, Paula. Je hebt met hem gepraat, hè?' Nog een zucht. 'Weet je nog die regel over geen contact? Praten valt wel degelijk onder contact –'

'Ik heb helemaal niet met hem gepraat, hoor.'

De lange stilte en verwachtingsvolle blikken van mijn vriendinnen dwongen me het verder uit te leggen. 'Ik heb alleen naar hem gekeken. Een beetje te lang. Tot hij mij aankeek en we oogcontact maakten, maar hij stond ver weg...' Mijn stem stierf weg.

Maeves grimas maakte me duidelijk dat ik te opgetogen klonk, dus ik hield even mijn mond. 'Tot ik als eerste wegkeek en wegrende.'

Mijn beste vriendin liet haar hoofd tegen de rugleuning van de bank vallen en schudde haar hoofd met nog een zucht op haar roze lippen.

'O, mijn, hemel, Paula.' Ze streek met haar handen over haar gezicht.

Riley en Laila hielden hun mond.

‘Even voor de goede orde, Pressley verlangend nakijken telt ook als contact. Zo kom je nooit over hem heen, meid. Het is nu een jaar geleden.’ Er klonk een troostende klank door in haar stem en haar glimlachje straalde medelijden uit. Alweer.

‘Ik weet het, ik weet het. Dat heb je al gezegd!’ Ik kreunde.

Ze stond op het punt in discussie te gaan.

Toen besepte ik het. ‘In gedachten! Je had het in mijn gedachten al gezegd. En ik weet het. En het is ook logisch. Ik wil over hem heen komen. Dat ben ik ook al, soort van. Maar, *ay dios mío*, Maeve, kijk toch eens naar hem! Dat is haast onmogelijk.’

‘Hij is een lot uit de loterij,’ beaamde Riley bedachtzaam, terwijl ze een enkele box braid om haar vinger wikkelde.

‘Dank je!’ Ik gebaarde nadrukkelijk naar haar. ‘Er is niets mis met toegeven dat hij een... een lot uit de loterij is.’

Riley knipoogde.

‘Of met het bewonderen van wat hem een lot maakt. Vanuit de verte.’

Maeve hield haar hoofd iets scheef en liet haar blik over mijn gezicht glijden. Over mijn licht getinte huid, bruine ogen en de krullen die het geheel omlijstten. ‘Hm, daar is niets mis mee. En ik ben dol op die jongen... Kijk me niet zo aan, dat is gewoon zo! Maar kijk nu eens naar jezelf. Je hebt één keer oogcontact met hem gemaakt en je bent weer helemaal verliefd.’ Weer die meelevende toon in haar stem en medelijden in haar bruine ogen.

‘Dat is overdreven.’ Ik keek naar Riley, toen naar Laila, me bewust van een behoefte om het uit te leggen. ‘Ze overdrijft,’ hield ik vol.

Riley grinnikte. ‘Dat weten we, meid.’ Ze trok veelbetekenend een wenkbrauw op en bleef onschuldig dat ene vlechtje om haar vinger wikkelen. Alsof ze niet insinueerde wat ze insinueerde.

Laila, haar stem even luchtig als altijd, bemoeide zich ermee. ‘Meiden, Paula heeft Henry niet nodig. Ze heeft Jack.’

Ik rimpelde onwillekeurig mijn neus, fronste mijn voorhoofd en kromp fysiek ineen toen ik die naam hoorde en wenste onmiddellijk dat ik dat niet had gedaan.

Terwijl Maeve en Riley hun wenkbrauwen suggestief op en neer bewogen, kreunde ik. ‘Is dat zo?’

‘Je zou hem kunnen krijgen!’ Riley reageerde luidruchtig, zoals altijd als ze nog aan het lachen was. ‘Je hebt die arme kerel om je vinger gewonden. Je hoeft je hoofd niet te schudden, het is waar. Dat zie je vanzelf als hij morgen komt.’

‘Morgen?’ vroeg Maeve.

‘Bij Michael, weet je nog?’ Met andere woorden: een feestje. Bij Riley was het altijd een feestje. ‘Hij heeft me uitgenodigd en ik weet zeker dat ik heb gezegd dat ik jullie allemaal mee zou sleuren.’

Ze keek nadrukkelijk naar Laila, die absoluut niet wilde gaan, maar uiteindelijk waarschijnlijk toch zou bezwijken. Het feit dat haar vriendin daar ongetwijfeld zou verschijnen was de helft van de motivatie. Met een blik op mij voegde Riley eraan toe: ‘Ik neem aan dat Henry er ook zal zijn.’

Het was niet mijn bedoeling om rechter te gaan zitten, maar Jack was al zo goed als vergeten toen ik vroeg: ‘Denk je dat echt?’ Het drong te laat tot me door dat ik niet eens had geprobeerd subtiel te zijn.

‘O, nee.’ Maeve zuchtte en sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Dat had je niet moeten zeggen, Rie.’

Ik hield mijn adem abrupt in, alsof ik beledigd was door haar rake opmerking. ‘Het was maar een vraag! Het kan me niets schelen. Het is wel goed.’ Ik keek mijn vriendin dreigend aan. ‘Ik heb hem maandenlang genegeerd en dat kan ik de paar maanden tot het afstuderen nog wel volhouden. Maar heel erg bedankt voor je vertrouwen in mij, Maeve.’

Ze hield haar handen op in speelse overgave en glimlachte. ‘Ik hou van je?’ Ze kromp ineen. ‘Ik weet zeker dat het je lukt.’

En ik dacht: ja, dat gaat me lukken.

Doen alsof ik de enige jongen van wie ik ooit had gehouden haatte kon niet zo moeilijk zijn en het was ergens een troost om te weten dat ik hem hierna waarschijnlijk nooit meer zou zien. Een hartverscheurende troost.

Van Selina Mae verschenen bij De Fontein:

Hall Beck University-serie

Lessons in Faking (Nederlandse en Engelstalige editie)

Lessons in Forgiving (Nederlandse en Engelstalige editie)

Eerste druk juli 2025

Dit is het tweede deel in de serie Hall Beck University.

Oorspronkelijke titel *Lessons in Forgiving*

Oorspronkelijke uitgever LYX, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2025 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, naar een ontwerp van

Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, en Guter Punkt, München

Omslagillustratie © fjordwind en Shutterstock (© Bobnevv;

© Giuseppe_R; Platon Anton; Miloje)

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7926 6

ISBN e-book 978 90 261 7927 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7928 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.